

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. T. Bati 21, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2012, sp. zn. KUSP/16125/2010/PŽÚ/Du, č. j. KUZZL/31160/2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2014, č. j. 29 A 33/2012 – 86,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2014, č. j. 29 A 33/2012 – 86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá přezkoumání a zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 25. 5. 2012, č. j. KUZZL/31160/2012 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím došlo v souladu s § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), k potvrzení postupu Magistrátu města Zlína při vyřizování žádosti Ing. L. M. ze dne 28. 1. 2010, č. j. S00JP00JE70E.

Žalobce touto žádostí požadoval od Magistrátu města Zlína (dále též „magistrát“, nebo „povinný subjekt“) mj. poskytnutí informací o tom, kolik knih došlých faktur vedl magistrát v letech 2003 – 2009, a požádal i o vypálení dat ze všech těchto knih na CD. Rozhodnutím magistrátu ze dne 19. 2. 2010, č. j. S00JP00G96OT, bylo žalobci sděleno, že povinný subjekt vedl jednu knihu došlých faktur v letech 2003 – 2007, dvě knihy v roce 2008 a tři knihy v roce 2009. Veškeré knihy došlých faktur za roky 2003 – 2008 již byly žalobci poskytnuty na základě jeho předchozích žádostí. Na základě předmětné žádosti mu proto bylo zasláno CD s knihami došlých

faktur za rok 2009 (dále též jen „CD z roku 2010“ nebo „CD zaslané žalobci“). Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 26. 2. 2010 stížnost, v níž mj. konstatoval, že v souborech za rok 2009, které obdržel od stěžovatele, byly nesrovnalosti. U některých faktur chyběl údaj, za co byly proplaceny, některé faktury byly obsaženy v nesprávných knihách a část faktur chyběla úplně. Pokud jde o rok 2008, za který obdržel žalobce CD již dne 28. 5. 2009, v knihách faktur byly nalezeny obdobné nesrovnalosti. Stěžovatel na základě podané stížnosti přezkoumal postup povinného subjektu, žádné pochybení neshledal, a proto uvedený postup potvrdil rozhodnutím ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. KUSP/16125/2010/PŽÚ/Du, č. j. KUZL/16125/2010 (dále též jen „první rozhodnutí o stížnosti“). Posledně uvedené rozhodnutí bylo k žalobě žalobce Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 29. 3. 2012, č. j. 29 A 52/2010 – 58, zrušeno a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. Dle krajského soudu měl stěžovatel na základě podané stížnosti průkazným způsobem zjistit, zda údaje na žalobci zaslaném CD jsou kompletní, tedy že jsou skutečně kopií knih faktur. Krajský soud v předmětném rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel uvedené skutečnosti posoudil nedostatečně a vyhodnotil první rozhodnutí o stížnosti jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel následně rozhodl znovu dne 25. 5. 2012, pod č. j. KUZL/31160/2012, přičemž se zaměřil na kompletnost žalobci poskytnutých údajů (knih za rok 2009). Stěžovatel po provedeném prověření opětovně neshledal pochybení v postupu povinného subjektu a uzavřel, že žalobci byly poskytnuty všechny informace, které měl magistrát k dispozici ke dni pořízení souborů s údaji ze všech tří knih faktur, a jeho postup potvrdil.

Krajský soud však v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že dodatečné šetření provedené stěžovatelem na podkladě výtky krajského soudu v rozsudku pod sp. zn. 29 A 52/2010 nepřineslo nápravu a ani spolehlivý důkaz o úplnosti dosud poskytnutých informací. Vytknuté vady tedy nebyly odstraněny a rozhodnutí stěžovatele je proto nepřezkoumatelné. Na základě uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatel prvně upozorňuje na to, že spornou se stala otázka, zda povinný subjekt poskytl žadateli, tedy žalobci, na zaslaném CD všechny informace z jednotlivých knih faktur, které jím byly vedeny v roce 2009. Žalobce opakovaně namítal, že mu všechny informace poskytnuty nebyly, aniž byl schopen v dostatečném rozsahu odůvodnit a doložit, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěl. Stěžovatel dle svého názoru postup povinného subjektu opakovaně přezkoumal a dostatečným způsobem prověřil, zda byly žalobci za rok 2009 poskytnuty všechny údaje, které měl povinný subjekt v době zaslání CD k dispozici. Stěžovatel v tomto směru nezjistil, že by žalobci nebyly poskytnuty všechny informace.

Stěžovatel upozorňuje, že žalobce požadoval informace z oblasti účetnictví spadající do samostatné působnosti povinného subjektu, přičemž od doby, kdy byly tyto informace žalobci poskytnuty (CD z roku 2010), byly s některými fakturami následně prováděny účetní operace (platby, krytí, částečné úhrady, převidence, storno, apod.), a tudíž již není možné vytvořit CD s totožnými informacemi, jaké byly poskytnuty žalobci. Aby tedy stěžovatel dostal povinnosti uložené mu rozsudkem krajského soudu dne 29. 3. 2012, nechal si při novém projednávání stížnosti vytvořit dne 18. 5. 2012 nové CD s kompletními údaji ze všech tří knih, které povinný subjekt vedl v roce 2009 (dále též jen „CD z roku 2012“). Vzhledem k nalezení několika rozdílů mezi tímto a původním CD z roku 2010 stěžovatel ověřoval jejich důvod. Zjistil, že tyto změny souvisely jednak s prováděním již uvedených účetních operací a jednak s tím, že povinný subjekt v mezidobí začal využívat vyšší verzi účetního programu Ginis (verzi 3. 66 místo původní 3. 64).

pokračování

Na základě důkladného posouzení všech skutečností dospěl stěžovatel k závěru, že žalobce nebyl ze strany povinného subjektu nijak zkrácen na svých právech. Žalobce požadoval informace o fakturách z knih faktur vedených povinným subjektem. Pokud však povinný subjekt nezanesl údaje o některých fakturách do knih faktur, nemůže se žalobce domáhat toho, že tyto informace neobdržel, neboť nebyly součástí předmětných knih. Povinností povinného subjektu bylo poskytnout žalobci na základě jeho žádosti pouze ty informace, které v danou dobu byly obsaženy v jím vedených knihách faktur, a to i s případnými chybami.

Závěr krajského soudu, že stěžovatel dostatečně průkazně nezjistil kompletnost poskytnutých informací, není správný. Krajský soud svůj závěr opřel především o to, že si stěžovatel nevyžádal od žalobce CD, které mu bylo poskytnuto povinným subjektem v roce 2010. Stěžovatel považuje tento požadavek za jdoucí nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím. Důkazní břemeno krajský soud přenesl na stěžovatele, ačkoli bylo na žalobci, aby on sám prokázal, že mu nebyly poskytnuty všechny informace. Navíc žalobce až při jednání před krajským soudem zpochybnil, že by na CD, které obdržel, byly jiné informace než na CD založeném povinným subjektem ve spisovém materiálu, a navíc toto CD, na rozdíl od jiných s projednávanou věcí nesouvisejících materiálů, v průběhu řízení nepředložil. Dále je třeba uvést, že stejně jako byla žalobcem namítána možná manipulace s daty před jejich poskytnutím, což soud bez náležitého odůvodnění akceptoval, mohl s daty na poskytnutém CD manipulovat i žalobce. Stěžovatel se tak domnívá, že mezi ním jako druhostupňovým orgánem a povinným subjektem musí existovat jistá míra důvěry v kompletnost poskytovaných informací. Otázkou je rovněž to, do jaké míry má stěžovatel jako druhostupňový orgán kontrolovat poskytnutí informací ze strany povinného subjektu a nakolik může zasahovat do výkonu samostatné působnosti Statutárního města Zlín. Stěžovatel je přesvědčen, že v průběhu odvolacího řízení není oprávněn kontrolovat správnost způsobu vedení knih faktur, o což šlo žalobci především. Pro danou věc je navíc podstatný i způsob vedení knih faktur, resp. možnosti systému Ginis, který povinný subjekt pro tyto účely používá. Krajský soud vyšel z veřejně dostupných informací předložených žalobcem, aniž vzal v úvahu, že povinný subjekt využívá tento program uzpůsobený přímo jeho potřebám. Právě v tomto směru mohly krajskému soudu pomoci výslechy svědků, které byly navrženy jak stěžovatelem, tak ostatně i žalobcem. Za dané situace nebylo lze konstatovat, že by byl výslech svědků nadbytečný.

Poněvadž je stěžovatel přesvědčen, že si krajský soud učinil o věci nesprávný názor, navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal nejprve na informace, které mu byly poskytnuty v souvislosti s jeho žádostí ze dne 23. 5. 2008, resp. 22. 7. 2008, tedy informace ohledně účetnictví povinného z let 1999 - 2002, které s nyní projednávanou věcí nesouvisí. Dále uvedl, že dne 18. 3. 2009 obdržel CD s fakturami z let 2003 - 2008, avšak jednalo se o informace neúplné - byly vynechány údaje, za co byly faktury proplaceny. Žalobce dále poukázal na to, že až do dopisu ze dne 7. 7. 2011 povinný subjekt tvrdil, že data z programu Ginis není možné vyexportovat v jiném formátu než pdf. Žalobce poukázal dále na dopis povinného ze dne 20. 1. 2010, v němž bylo uvedeno, že kromě agendového čísla a evidenčního čísla je každé faktuře přiřazeno speciální číslo účetního dokladu vygenerované systémem Ginis vzestupně podle dne, kdy byla daná faktura proúčtována. Žalobce dále uvedl, že na jeho žádost (neuveď z jakého data) o vytvoření sestavy proplacených faktur v určitém formátu (jedna faktura na jednom řádku) odpověděl povinný, že takovou sestavu není schopen vytvořit. Žalobci pak poskytl dva typy sestav, jednu, v níž byly údaje o fakturách v jednom řádku, avšak s absencí čísel účetních dokladů, a druhou, ve které byly údaje o fakturách na více řádcích. Dopisem ze dne 8. 10. 2012 pak žalobci povinný sdělil, že uspořádat faktury podle čísel dokáže každý začátečník. Dále žalobce pojednal o nesrovnalostech v poskytnutých dokumentech za rok

2011, tedy opět nepřiléhavých pro nyní projednávanou věc. Na základě uvedeného dospěl žalobce k závěru o nepravdivosti tvrzení stěžovatele, že primárním formátem, ve kterém jsou data v systému Ginis ukládána, je formát pdf, dále že až do 28. 5. 2011 nebylo možno ze systému Ginis vyexportovat data v jiném formátu a že by pro takový export dat musel být vytvořen jednoúčelový program v ceně cca 12 000 – 16 000 Kč. Stěžovatel dále upozornil, že po vynesení napadeného rozsudku znovu požádal povinný subjekt o vytvoření souborů s proplacenými fakturami, avšak povinný subjekt dne 30. 3. 2015 jeho žádost odmítl. Žalobce se tak dle jeho tvrzení již od 23. 5. 2008 marně domáhá pravdivého seznamu proplacených faktur. Žalobce považuje za jedinou možnost, která prokáže nepravdivé tvrzení správních orgánů, že takový soubor nelze vytvořit, výslech v žalobě navržených svědků. Žalobce proto souhlasí, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení, při kterém soud vyslechne navrhované svědky.

Stěžovatel v replice k vyjádření žalobce sdělil, že žalobce uvádí mnoho informací, jež se vůbec netýkají nyní projednávané věci, nýbrž jeho jiných žádostí o informace, což může být zavádějící. Stěžovatel tedy setrval na svém návrhu na zrušení rozsudku krajského soudu a upozornil, že se k tomuto návrhu ostatně přiklání i sám žalobce.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s požadovaným vzděláním. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se domnívá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil jeho postup při zjišťování kompletnosti informací poskytnutých žalobci povinným subjektem. Je toho názoru, že žalobce všechny požadované informace obdržel, a domnívá se rovněž, že krajský soud měl provést důkaz výslechem jím navrženého svědka, resp. svědků navržených žalobcem, a nikoliv toliko jednou větou konstatovat jejich nadbytečnost.

Jak již bylo shora uvedeno, stěžovatel rozhodoval o stížnosti žalobce již podruhé, když jeho první rozhodnutí o stížnosti bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 29 A 52/2010 - 58, v němž jej krajský soud zavázal, aby průkazným způsobem zjistil, zda údaje na CD z roku 2010, které bylo poskytnuto žalobci, jsou skutečně kopií knih došlých faktur za rok 2009, tedy že byly žalobci poskytnuty kompletní informace, o něž žádal. V nyní projednávané věci dospěl krajský soud opět k závěru, že stěžovatel tyto skutečnosti přezkoumal nedostatečně, a jeho rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud však nepovažuje rozsudek krajského soudu za věcně správný.

Krajský soud souhlasil se žalobcem a shledal pochybení v postupu stěžovatele v tom, že stěžovatel ověřoval kompletnost poskytnutých informací bez žalobcovy součinnosti, zejména že žalobce neměl možnost potvrdit shodu obsahu CD, které obdržel od povinného subjektu s CD, které bylo součástí spisu. Stěžovatel se však domnívá, že taková povinnost mu z žádného právního předpisu neplyne. S názorem stěžovatele nelze než souhlasit.

pokračování

Nejvyšší správní soud prvně obecně předesílá, že stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je opravným prostředkem mj. v situaci, nesouhlasí-li žadatel s vyřízením jeho žádosti, tedy když mezi povinným subjektem a žadatelem vznikne spor o to, zda povinný subjekt žádost vyřídil v plném rozsahu. Pokud jde o rozsah stížnostního přezkumu, platí, že nadřízený orgán přezkoumává postup povinného subjektu v rozsahu požadovaném žadatelem, a to podle skutkového stavu v době svého rozhodování (srov. Furek A., Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář, 2. aktualizované vydání, Praha: Linde 2012, str. 769). Pokud jde o knihy faktur z roku 2009, žalobce ve své stížnosti uvedl, že „v souboru 2009_1 chybí u 102 faktur údaj, za co byly dané faktury proplaceny, v souboru 2009_2 chybí tento údaj u 200 faktur a v souboru 2009_3 je 75 faktur z 1. knihy a 36 faktur z 2. knihy došlých faktur, které tam nemají co dělat, na druhé straně 125 faktur chybí a u 15 faktur není uvedeno, za co byly dané faktury proplaceny.“ Jedná se tak o velice obecnou stížnost, v níž žalobce nekonkretizoval, o které jednotlivé faktury se má jednat. Kromě toho, vzhledem k omezené aplikovatelnosti zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád,“ na řízení o stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, vyvstává řada otázek ohledně procesního postupu nadřízeného orgánu při jejím vyřizování. Správní řád sice v § 36 odst. 3 upravuje povinnost správního orgánu umožnit účastníkovi řízení, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady, a případně se k nim vyjádřil a toto právo nepochybně plyne i ze základních zásad správního řízení, které se na řízení o stížnosti aplikují, avšak s ohledem na to, že je povinností správního orgánu rozhodnout ve velice krátké patnáctidenní lhůtě (§ 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím), nelze toto právo vykládat tak, že správní orgán rozhodující o stížnosti je povinen žadatele zvláště vyzývat k seznámení se s výsledky řízení, resp. k jejich doplnění. Správní orgán je pouze povinen v případě zájmu žadatele umožnit mu jeho právo realizovat. Ze spisu však neplyne, že by se žalobce snažil o jakoukoli součinnost se stěžovatelem v průběhu řízení, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že povinností stěžovatele nebylo požadovat po žalobci objasnění či konkretizaci jeho požadavků, neboť žalobcova stížnost nebyla postižena takovými vadami, že by ji nebylo možné projednat. Stěžovatel tak postupoval v souladu s právními předpisy, rozhodoval-li v intencích námitek žalobce podaných v jeho stížnosti ze dne 26. 2. 2010. Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné rovněž požadovat po stěžovateli CD z roku 2010, které mu bylo zasláno, když je jeho kopie (od počátku) součástí správního spisu, přičemž v průběhu řízení nevyvstala žádná pochybnost o tom, že by soubory na tomto CD neměly být totožného obsahu jako soubory na CD zasláném žalobci. S tímto požadavkem přišel žalobce až v žalobě proti druhému rozhodnutí stěžovatele, nicméně své tvrzení žádným způsobem nedoložil. Nejvyšší správní soud z CD, které je součástí spisu, zjistil, že rovněž neobsahuje faktury zmiňované žalobcem v replice k žalobě, a je tedy více než pravděpodobné, že se jedná o CD totožného obsahu jako CD, které bylo zasláno žalobci. Navíc není běžnou praxí správních orgánů, aby si v odvolacím řízení ověřovaly totožnost podkladů založených ve spisu s podklady, které byly zaslány účastníkům řízení, není-li zde tvrzen konkrétní a zásadní rozpor. Při přezkoumávání postupu prvostupňového orgánu se vychází právě z podkladů založených v spisovém materiálu. Požadavek krajského soudu tak Nejvyšší správní soud shledává jdoucím nad rámec zákona, a postup stěžovatele nepovažuje za nezákonný.

Pokud jde o samotné zkoumání kompletnosti poskytnutých informací, Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel tuto kompletnost posuzoval dostatečně v rámci možností povinným subjektem používaného software, jak to popsal v napadeném rozhodnutí i v jeho dalších podáních. Stěžovatel uvedl, že v knihách faktur dochází k častým změnám a povinný subjekt již používá novější verzi programu Ginis; proto nelze pořídit stejné CD obsahující knihy faktur za rok 2009 jako CD poskytnuté žalobci v roce 2010. Stěžovatel si proto od povinného subjektu vyžádal pořízení dalšího CD, jehož obsahem měly být kopie knih faktur za rok 2009. Na tomto

CD z 18. 5. 2012 zjistil stěžovatel určité změny, které nastaly až poté, co bylo vypáleno první CD z roku 2010. K těmto změnám si stěžovatel vyžádal od povinného také změnové faktury, jimiž změny objasnil. Došlo k nim v důsledku stěžovatelem specifikovaných účetních operací, přeevidence či stornování faktur, nebo průběžného doplňování chybějících informací do systému.

Krajský soud stěžovateli vytknul, že jím popsané změny se netýkají těch faktur, které v replice zmiňoval žalobce. Tato skutečnost je však dle Nejvyššího správního soudu přinejmenším logická, když stěžovatel popisoval, k jakým změnám došlo až poté, co bylo CD z roku 2010 žalobci poskytnuto. Změny, které by se týkaly faktur, o kterých pojednává žalobce, zjištěny nebyly, a proto je stěžovatel v rozhodnutí jednotlivě nehodnotil. Stěžovatel se pak vyjádřil též k tomu, proč jsou u některých faktur doplněny popisné skutečnosti. Jak již bylo uvedeno, poněvadž je stěžovatel vázán rozsahem stížnosti, která byla v nyní projednávané věci velice obecná, neměl povinnost hodnotit jednotlivě, proč ta která faktura je v knihách faktur obsažena a s jakými údaji. Rovněž neměl povinnost zkoumat, které faktury v knihách faktur chybí a proč je tomu tak. Již krajský soud uvedl, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím není hodnocení správnosti vedení účetnictví povinným subjektem, nýbrž pouze poskytování informací. Došlo-li k pochybení povinného subjektu při evidenci faktur v systému, resp. k jejich neúplnosti, byly žalobci knihy faktur poskytnuty také s těmito pochybeními. Stěžovatel nebyl nejen povinen, ale ani oprávněn v rámci řízení o stížnosti vytýkat povinnému subjektu pochybení ohledně vedení účetnictví, jež spadá do jeho samostatné působnosti. Navíc s ohledem na velmi krátkou zákonnou lhůtu k vyřízení stížnosti v délce 15 dnů by takový požadavek nebyl ani účelný, neboť obsahem předmětných knih faktur za rok 2009 jsou informace o více než 13 000 fakturách, které by musel stěžovatel hodnotit. Domáhá-li se žalobce, jak to ostatně sám potvrdil při jednání vedeném před krajským soudem, přezkoumání účetnictví povinného subjektu, činí tak nesprávnými nástroji. Přezkoumání hospodaření obce je prováděno jiným způsobem, a to podle § 42 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv na základě zákona o svobodném přístupu k informacím.

Stěžovatel se dále domníval, že krajský soud měl provést jím navržený důkaz výsledkem zaměstnankyně povinného subjektu, paní Bačové, pověřené vedením odboru informatiky, která pracuje přímo s programem Ginis. Nejvyšší správní soud sice konstantně judikuje, že stěžovatel nemá právní nárok na to, aby soud provedl veškeré důkazy, které v řízení navrhne, v případě jejich neprovedení je však soud povinen odůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008 – 98, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci krajský soud pouze jednou větou shrnul, že s ohledem na dovozené závěry by bylo provedení výsledků svědků nadbytečné. Nejvyšší správní soud však s tímto závěrem nesouhlasí. Měl-li krajský soud pochybnosti o tvrzení stěžovatele, že nebyl schopen zajistit přesné kopie knih faktur, jak byly evidovány ke dni poskytnutí informací žalobci s ohledem na používaný software, bylo na místě provést dokazování výsledkem svědků, a to ať již svědka navrženého stěžovatelem nebo svědků navrhovaných žalobcem, neboť všichni tito svědci, jakožto uživatelé uvedeného software, nebo zaměstnanci společnosti, která tento software vyvíjí, byli schopni ozřejmit, zda je takové zjištění, které je krajským soudem požadováno po stěžovateli, vůbec technicky možné. Provedením výsledku svědků by bylo rovněž možné objasnit, jakým způsobem byly informace přeneseny na CD nosič, zda požadované knihy faktur za rok 2009 systém Ginis převedl sám do pdf souborů, jež byly následně, v nezměněné podobě, zaslány žalobci, nebo zda se jednalo o informace, které byly po jejich stažení z uvedeného programu následně upravovány a až poté převedeny do formátu pdf, jak to tvrdí žalobce. Krajský soud stěžovateli vytknul rovněž to, že nezkoumal skutečnost, že povinný subjekt neposkytl žalobci „rozklikávací“ soubor, nýbrž pouze soubor pdf, který nešlo dále upravovat, a neakceptoval tvrzení stěžovatele, že export v jiném formátu nebyl možný,

pokračování

neboť toto tvrzení žalobce vyvrátil informacemi přímo z webových stránek společnosti GORDIC spol. s r. o., tj. společnosti, která program Ginis vytvořila. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že z technického dokumentu předloženého žalobcem - „Compatibility List“ programu Ginis ze dne 8. 4. 2009 tato skutečnost přímo neplyne. Z uvedeného je tak zřejmé, že ve věci vyvstaly pochybnosti o technických záležitostech, jejichž vyřešení bylo pro projednávanou věc zásadní. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, potažmo i se žalobcem, že výslech svědků v této fázi řízení nebyl nadbytečný a že si krajský soud učinil o věci předčasný a neodůvodněný závěr, neboť sám není uživatelem uvedeného systému, který je dle tvrzení stěžovatele navíc uzpůsoben potřebám povinného subjektu, a není tedy schopen posoudit technické otázky ohledně jeho funkčnosti.

Nejvyšší správní soud kromě uvedeného upozorňuje, že námitka týkající se požadovaného formátu poskytnutých dat byla žalobcem uplatněna až v replice k vyjádření stěžovatele ze dne 7. 11. 2012, tj. až po uplynutí lhůty, v níž je možné uplatňovat nové námitky podle § 71 odst. 2 s. ř. s., a tudíž se jednalo o námitku nepřípustnou. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu navíc platí, že „[k]rajský soud postupuje v rozporu se zásadou koncentrace (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.), jestliže napadené rozhodnutí k opožděně uplatněné námitce žalobce zruší, aniž současně shledal důvody pro takový přezkum z úřední povinnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 1 Afs 25/2004–69).

Závěrem Nejvyšší správní soud *obiter dictum* upozorňuje na skutečnost, že krajský soud pochybil rovněž v tom, že rozhodnutí stěžovatele shledal nepřezkoumatelným také proto, že se nezabýval poskytnutím informací z knih došlých faktur za rok 2008, ačkoli žalobce svou stížností napadl rovněž jejich neúplnost. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se stěžovatel touto námitkou zabývat nemusel, neboť uvedená data byla žalobci poskytnuta na základě jeho předchozích žádostí. Povinný subjekt pochybil pouze tím, že o žádosti stěžovatele o poskytnutí dat za období let 2003 – 2008 nevydal odmítavé rozhodnutí. V průvodním dopisu ze dne 19. 2. 2010 však žalobce informoval, že tyto informace mu byly poskytnuty již na základě jeho předchozích žádostí, což ostatně plyne i ze samotné žádosti o informace, v níž žalobce uvedenou skutečnost výslovně konstatoval. Tento průvodní dopis tak bylo možno materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí části žalobcovy žádosti. Nejvyšší správní soud dále předesílá, že z vyjádření žalobce i stěžovatele plyne, že informace z knih faktur za rok 2008 obdržel žalobce již na CD ze dne 28. 5. 2009, přičemž proti poskytnutí těchto informací, resp. proti jejich neúplnosti, stížností v uvedené době nebrojil. K podání stížnosti zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví v § 16a odst. 3 lhůtu 30 dnů, která již žalobci evidentně marně uplynula. Vlastní pasivitu nemůže žalobce zhojit tím, že proti poskytnutí informací brojí ve stížnosti směřující proti vyřízení odlišné žádosti o informace. Akceptováním závěrů přijatých krajským soudem by tak mohl žadatel o informace brojit proti jakékoli informaci poskytnuté v minulosti, a to při každé projednávané stížnosti, což je v naprostém rozporu s ustanovením § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

V daném případě tedy byly naplněny namítané kasační důvody. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude muset krajský soud znovu posoudit žalobcem řádně uplatněné námitky a zvážit provedení navržených důkazů výslechem svědků.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne tento soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu